

Despre dragoste și capete de mort

Oamenii au avut dintotdeauna nevoie de eroi și de povești de dragoste, menite să dureze de-a lungul secolelor.

“A fost odată ca niciodată o domnița, îndragostită nebunește de un tânăr frumos ca soarele. Iubirea lor curată era umbrită de îndărătnicia părinților bogați ai fetei...”

Așa ar putea începe povestea Luciei, protectoarea napoletană a tuturor celor ce suferă din dragoste. Am descoperit acest personaj aproape din întâmplare, intrând în Biserica *Santa Maria delle Anime del Purgatorio*, care se află pe una dintre străduțele strâmte și gălăgioase din centrul istoric al orașului Napoli.

La intrarea in biserică
S.Maria delle Anime del
Purgatorio

Pe trotuarul de la intrare se află craniile din bronz, pe care le ating grabit mulți dintre cei ce trec pe acolo. Mărturisesc că mi s-a părut destul de intrigant acest ritual, cu atât mai mult cu cât, privită din exterior, biserică aceasta pare clasicul locaș de cult catolic.

Detaliu din
biserică

Odata ce i-am trecut pragul, am descoperit o lume paradoxală, caracterizată de macabru, mister și speranță. Simbolul craniilor e prezent peste tot. O explicație a existenței acestora am găsit-o doar după ce am coborât în subsolurile umede și reci. Și aici era plin de craniile. Adevărate, de această dată.

La loc de cinste, într-un altar plin de flori, se află două craniile, iar unul dintre acestea are o coroniță și un voal de mireasă. Se spune că este al Luciei, protagonista unei tragedii ce amintește de cea a nefericiților îndrăgostiți Romeo și Julieta.

Altarul Luciei

Ar fi de spus că Lucia este un personaj creat de fantezia oamenilor din popor, ce au îmbinat istoria și legenda. Istoria povestește despre o tânără de spiță nobilă, care a murit la mijlocul secolului al XIX-lea. Încă nu împlinise 18 ani. Aici intervine legenda, potrivit căreia această tânără ar fi fost îndrăgostită de un băiat sărac lipit pământului, cu care dorea să se mărite.

Ca în orice tragedie care se respectă, părinții fetei nu erau de acord cu această căsătorie, considerată o mezalianță. Tinerii erau decizi să lupte pentru iubirea lor. În ziua nunții, cu câteva clipe înainte de a intra în biserică, Lucia moare în mod misterios. Imediat după dispariția prea iubitei și tânărul, îndurerat, se prăpădește.

Și uite așa, Lucia devine simbolul tuturor celor care pătimesc din amor. Ca să nu rămână doar o legendă, napoletanii i-au dedicat ei și iubitului un altar, în care sunt așezate cranii, despre care se spune că ar fi chiar ale celor doi protagoniști. Nu e o întâmplare, că la acest altar sunt mereu flori proaspete și bilețele de dragoste scrise de băieți și fete, care astfel speră să rezolve chestiunile amoroase.

La altarul Luciei

Mie, profanei, mi se pare destul de macabru. Pentru napoletani are însă un sens. Totul pleacă de la un vechi ritual din secolul al XVI-lea, când credincioșii catolici "adoptau" craniile defuncților, despre care nu știau nimic și pentru ale caror spirite se rugau. În anul 1969, Biserica Catolică a interzis cultul adoptării craniilor, întrucât era considerat superstițios. Cu toate acestea, sunt încă mulți cei care nu se supun și continuă să aducă ofrande și să își pună speranțe într-un cap de mort.